

*Josip Bozanić bíboros,
Zágráb (Horvátország) érseke
laudes homíliája*

Főtisztelendő Eminenciás és Excellenciás Urak!
Főtisztelendő atyák! Tisztelendő Diakónus testvérek!
Krisztusban kedves nővéreim és fivéreim!

Az imaórák liturgiájában a ma reggeli rövid olvasmány (2Kor 12,9b–10) Isten logikájába vezet be bennünket, abba a logikába, amely feje tetejére állítja szokványos, berögzült elképzeléseinket, és amely majd a kereszt misztériumában éri el tetőpontját. Ez a Megtestesült Ige által bejárt út, amit Szent Pál a Korinthusiaknak írt első levelében e szavakkal fogalmaz meg: „*Isten azonban azt választotta ki, ami a világ szemében balga, hogy megszegyenítse a bölcséket, s azt választotta ki, ami a világ előtt gyöngé, hogy megszegyenítse az erőseket, s ami a világ előtt alacsonyrendű és lenézett, azt választotta ki az Isten, a semminek látszókat, hogy megsemmisítse azokat, akik valaminek látszanak. Így senki sem dicsekedhet Isten előtt*” (1Kor 1,27–29).

Pál apostol így nem saját cselekedeteivel dicsekszik, hanem Krisztusnak az emberi gyengeségben is hathatós működésével. Így fogalmazza meg azt a paradoxont, ahogy az isteni erő és üdvözítő hatalom tökéletesen tárul fel a gyengeségben: „*amikor gyöngé vagyok, akkor vagyok erős*” (2Kor 12,10).

A Szentírásban sokszor a gyöngék és kicsinyek azok, akik felismerik Istent és képesek Őt követni. Az Ó- és az Újszövetségben egyaránt számos olyan történetet olvashatunk, amelyekben a szegénység és gyöngség alkalmat teremtenek Isten feltárulkozására. Ezt láthatjuk például, amikor Illés kimegy a pusztába, fáradtan leül, és azt kívánja, bárcsak meghalna (1Kir 19,4), de ezt tapasztaljuk akkor is, amikor elcsigázott nagy tömegek követik napok óta Jézust. És ilyenkor maga az Úr gondoskodik számukra élelemlről és Ő ad nekik erőt, hogy folytathassák útjukat.

A Bibliában a kicsik és gyöngék azok, akik minden körülmények között bíznak Istenben, és menedéket képesek találni az Ő erejében. Ők azok, akik mindenkinél erőteljesebben – akárcsak a Boldogságos Szűz Mária – zenghetik a zsoltár szavait: „*Minden forrásom belőled fakad*” (Zsolt 87,7).

Ahogy Ferenc pápánk mondja: „*Az Eucharisztia, jóllehet a szentségi élet teljességét jelenti, nem jutalom a tökéletesek számára, hanem bőkezű gyógyszer és táplálék a gyöngéknek*” (Evangelium Gaudii 47).

Boldog Alojzije Stepinac vértanú, zágrábi érsek az 1938-as budapesti Eucharisztikus Kongresszuson a háború egyre valóságosabb veszélyét szem előtt tartva arra emlékeztetett, hogy nekünk, híveknek „*ezekben a szörnyű napokban, amelyeket az emberiség most él meg, szilárdan kell hinnünk, még szilárdabban, mint bármikor; hogy igenis létezik mindenható Szeretet, aki képes egyesíteni a Föld minden népét egyetlen nagy és boldog családban. Ez pedig Krisztus szeretete a legszentebb Eucharishtiában. A mindenható Szeretetnek ez a hite egyesít ma bennünket, a világ bármely részéről származunk is... A szent Eucharisztia a szeretet aranykapcsa, ami egyesíti az embert Istennel. Az aranykapocs, ami egyesíti az egyéneket, a különálló családokat, a népeket és nemzeteket... Mi, katolikusok hiszünk ebben. Hiszünk, és éppen ezért ismételhetjük Szent János apostol hittel teljes szavait: »Nos credidimus caritati, quam Deus habet in nobis – hittünk a szeretetben, amellyel Isten van irántunk«*” (Alojzije Stepinac szentbeszéde az Eucharisztikus Kongresszuson Budapesten, 1938. május 27-én).

Krisztusban kedves fivérem és nővérem! Ha mi is elismerjük kicsiségünket és gyöngeségünket Isten előtt, akkor rálelünk Jézus Krisztusban a keresztény élet forrására; Ő önmagát adja nekünk, ismeri törékenységünket és táplálékká lesz számunkra utunkon.

Az Eucharisztia az életünk forrása, az Eucharisztia a Szeretet ereje.